Ч. 196. Пятниця 13 вересня (31 серпня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*В справі реформи виборчої до сойму. — Справа угоди. — Сойм для окупованих країв. — Зміни в российскім кабінеті.*

Від кількох днів радить в галицкім Виділі краєвім соймова комісия для реформи виборчої. Наради комісиї ведуть ся в тайні. Вчера радила комісия від години 10 рано до 1 в полудне. Промавляли пп. Бобржиньский, Олесницкий, Ґломбиньский, ґр. Стадницкий, Буйковский, Лео і Бойко. По укінченю загальної дискусиї вибрано субкомітет, для предложеня внесень в повній комісиї. Досубкомітету вибрано пп. Абрагамовича, дра Бобржиньского, Бойка, кн. Чарторийского, дра Ґломбиньского, дра Лео, дра Левенштайна, дра Олесницкого, Пастора, ґр. Пініньского і ґр. Стадницкого. Субкомітет уконституував ся вибираючи предсідателем кн. Чарторийского, заступником п. Абрагамовича, секретарями пп. Ґломбиньского і дра Лео. Засіданє субкомітету відбуде ся нині.

Як було заповіджене з'їхали ся вчера у Відни австрийскі і угорскі міністри, аби радити дальше над справою австро-угорскої угоди. Під проводом п. Міністра справ заграничних бар. Ерենталя відбула ся вчера в будинку того міністерства конференция, в котрій з боку угорского правительства взяли участь президент кабінету др. Векерле і міністри Кошут, Дараній і ґр. Аппоній, а з австрийского правительства п. Президент міністрів бар. Бек і міністри др. Кляйн, др. Коритовский, ґр. Ауерсперґ, др. Форшт і Дершатта. Предметом нарад були справа стоячі в звязи з угодою. Нарад не покінчено і будуть они вести ся дальше на слідуючій конференциї. Wiener Allg. Ztg. доносить, що цілию конференциї мало бути розсліджене обставини, як вплине на торговельно-політичний оборот між Австро-Угорщиною а заграничними державами зміна теперішного митово-торговельного союза в торговельний договор, який має бути заключений між Австриєю а Угорщиною.

Та до заключення тої угоди, коли повірити голосам півурядової віденьскої і будапештеньскої праси, досить ще далеко.

По послідних австро-угорских угодових переговорах оповіщувала півурядова угорска і австрийска праса, що головні перепони угоди вже усунено та що сеї осени полагодить ся безперечно і всї справи другорядні. Тимчасом теперішна ситуация угоди прибрала так критичний вигляд, що загалом заговорено про можливість кризи в обох кабінетах якраз внаслідок того, що годі довести до порозуміня в справі угоди. Австрийске правительство вимагає iunctim між угодою а підвисшенем угорскої квоти та продовженем привілею спільного банку. Австрия згодившись на те, щоби місце угоди заняв торговельно-митовий договор, поробивши значні уступки на поли податковім, та обмеживши вивіз свого цукру через признанє угорскої surtaxe, поставила жаданє запоручення спільної валюти і підвисшення угорского причинку на покрите спільних видатків. Отсї домаганя поставив кабінет бар. Бека, щоби через те добути собі ухвалу угоди в австрийскім парляменті, де засїдає тілько послів ворожих яким небудь уступствам на користь Угорщини. Алеж той сам взгляд на склад посольскої палати не позваляє дру Векерльому згодити ся на які небудь уступки супротив Австриї в справі згаданого iunctim. Сам др. Векерле єсть приміром особисто за удержанем спільности державної, але не може заявити ся офіцияльно за порішенем тої справи в формі iunctim, знаючи, що більшість партиї независимости не дала би в палаті своєї згоди на таку угоду. Також і на підвисшенє квот не хоче ніяк згодити ся партия независимости. Против такого підвисшення заявив ся рішучо також міністер торговлї Кошут. Оногди відбула ся нарада угорского кабінету, на якій по пятигодиннім вичерпуючім

---

7)

## ГУМОРИСТИЧНІ ОПОВІДАНЯ.

### 3. Нетерпеливий жених.

(Конець).

Пан поборець аж кинув ся. — Як то, потайком? Маєш на то докази? — спитав він.

— Більше як потреба, хоч на власні очи я ще нічого не виділа і хоч Анна всего випирає ся. Але з того, як она почервоніє ся, кілько разів згадати, про ад'юнкта лісництва і як она від тої забави в літі вее бокує від того другого, хоч могла би уважати ся за щасливу, як би він з нею оженив ся —

— Від того другого? — Поборець податковий лиш засвистав з.тиха. — Ага, а то поправді розходить ся о тамтого другого, а тамтої другий то той грубий пан Ваґнер із скляної гути! Ну певно, то й не дивувати ся дівчині, що хороший молодий, стрункий хлопець як той ад'юнкт лісництва, ліпше їй подобає ся.

Тепер пані поборчиня вхопила чоловіка за руку. — Ти — ти таки зовсім легкодушний, безсовістний батко.

Він видивив ся на неї. — Що я? Безсовістний? Коби ти лиш яко матір мала таку чисту совість як я яко батько.

— Захаріє!

— Е-мі-ліє.

Обоє супруги станули око в око одно против другого.

— Авжеж, твоя совість яко матери. Придиви ся лиш твоїй доньці а відтак тому пану Ваґнерови з єго сорок і вісім роками з єго грубим черевом і лисиною а тоді говори о совісти.

— Сорок і пять то сам найкрасший вік у мужчини, та й Анна не була єму противна аж до часу тої забави в літі. Впрочім і я би не противила ся, але той ад'юнкт лісництва то легкодух а до того ще й дуже задирає ніс до гори та говорить зовсім публично, що єму треба богачки; нема анї гадки о тім, щоби він з Анною оженив ся. Хиба що зробив би еї нещасливою, але де тобі то в голові, тобі то не дзвонить!

То вже не перший раз удала она тої штуки, що закінчила свою бесїду тим, від чого зачала. Поборець податковий, звиваючи ще ліпше дріт в руках сказав на то спокійно: Коли розходить ся о щастє моєї дитини, то я все ще чую скорше дзвонене як ти, можеш бути певна того! Він взяв молоток з руки жінки і пішов до хати кінчити роботу.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Обід смакував опісля особливо знаменито а сон по обіді заповідав ся особливо лагідний. Та й поборчиня лягла на софу спочивати а донія, поспрятувавши зі стола, против наказу матери, щоби також на чверт години положила ся спати, вийшла на пальцях через веранду до города.

Спати — ах, она вже й в ночи від якогось часу не могла добре спати.

Якась туга, якісь мрії то веселі і повні щастя, то важкі і понурі опанували Анну, коли опинила ся в городі коло рожевих корчів. Там цвили всюди рожі а все й сонце й веселе літо проминали; настала осінь, прийшла зима і все відцвило та опустіло, а як відтак буде? Ах — і понад корчиками рож задрожало єї зітханє аж поза огорожу далеко на улицю аж до того, що там ішов легким кроком межи городами та розглядаючись витягнув голову, накриту зеленим капелюхом. Кількома кроками опинив ся він коло огорожі, здоймив капелюх і відозвав ся: Моя високоповажана пані, чи вільно спитати вас найпокірнійше про ваше здоровле? Як мають ся ваша високоповажані пані мати і ваш татуньо?

— Мама й тато положили ся по обіді спочити — відповіла Анна тихенько і почервоніла ся як ті рожі перед нею.

Ад'юнктови лісництва, Каролеви Фареновы, очи засьвітили ся а голос єго притих. — Коли так, то позволь менї моя наймилїйша Ганусенько лиш на одну хвилинку зайти до города і сказати тобі добрий день.

Вже витягнув був руку до фіртки, коли она прискочила і крикнула придушеним голосом: Бій ся Бога — задзвонить! Тато збудить ся і зараз тут прийде!

Ад'юнкт відступив ся на крок від зрадливих дверців. — То вийди ти, голубко, на пять мінут до ліску до мене.

— Не можу, бо предї як буду виходити, то також задзвонить! Та й взагалї — лице Ганусї вкрило ся сумом а єї красні сині очи зайшли сльозами — менї вже годі потайком з тобою сходити ся, менї встидно заєдно говорити неправду, а мама вже давно мене підозріває і пильнує мене на кождім кроці. Та й казала

обговореню дотеперішних угодових переговорів і австрийских жадань ухвалено вказівки для дра Векерлього, як міністра скарбу, міністра Кошута (торговлі) й Даронього (рільництва) що до їх дальшого становища в угодових переговорах, які розпочали ся на ново у Відни. Ухвала кабінету зобовязує їх всіх трох, щоби они із всею рішучостию заявили ся против евентуального установленя близшої лучности між цілостню угодових квестий а справою квот і банку. Особливо відмічено в тих порученях евентуальне вимаганє підвисшеня квоти; оно могло би мати місце тілько тоді, коли би Угорщині признано за те відповідні, рівновартні рекомпензати. Однак під сю пору не може про се бути бесіди в загалі. Тою рекомпензатою з угорского боку могло би бути сповненє національних бажань в области войсковій або в справі конституцийних ґарантий Угорщини. Але сповненя першого бажаня не надіють ся навіть Кошутівці. Не менше трудно представляє ся сповненє другого бажаня, яке основно підорвало би ґрунт, яким піддержує ся єдність монархії. В виду того прибирає справа австроугорскої угоди доволі критичну фазу. І коли ніодин з кабінетів не уступить з свого дотеперішного становища, тоді дальші переговори були би неможливі і потягли би так димісию бар. Бека як і дра Векерлього. Запобічи сему може тілько інтервенция корони.

Як доносить „Neues Wien. Tagblatt“ має вже вскорі рішити ся справа заведеня для Босни і Герцеґовини сойму, а дотичні вступні роботи вже заряджені. В обширнім рефераті, виготовленім в міністерстві заграничних справ, поручає ся як найскорше приспішене скликаня сойму для окупованих країв. В окупованих провінциях вже від давна домагано ся голосно двох річий, а то: свободи праси і скликаня сойму. Коли перед недавним часом одержали ті провінциї свободу праси, стали тим живійше домагати ся свого сойму. Доси одиноким місцем, де могли промавляти босаньскі бесідники, була рада міска в Сараєві. Однако, поки що босаньсько-герцеґовиньский сойм мав би більше задачу репрезентацийну як законодатну.

Анґлійска „Tribune“ довідує ся від свого петербурского кореспондента, що двірска партия завела широку інтриґу против Столипина, якої цілию має бути передовсім запевненє міністерских фотелів б. державному контрольорови Шваненбахови та б. міністрови справ внутрішних, Дурново. Вістка та находить певне потвердженє в тім, що „Нов. Время“ нотує чутку, неначе би сам Столипин дав почин до відділеня гідности міністра справ внутрішних від премієрства. То можна уважати за старанє Столипина, щоби таким чином запобічи двірскій інтризі і удержатись при президиї кабінету, заявляючись особисто за передачию портфелю міністерства справ внутрішних кому иншому. Рівночасно з чутками про димісию Столипина довідують ся петербурскі часописї, що помічник міністра скарбу, Крівошеін має заняти незабаром визначне становище. З теперішного кабінету, мали би ще уступити міністер торговлї Філософов, мін. просьвіти Кавфман і міністер судівництва. Міністер Кавфман зладив новий статут для університетів, в якім утворив уряд куратора університетів, іменованого правительством а не вибираного професорским збором. Здаєть ся, що Кавфман хотів таким способом утворити для себе якесь висше становище урядниче, коли прийде ся покидати місце в міністерскім кабінетї.

# Новинки.

**Львів, дня 12-го вересня 1807.**

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував директора в школї реальній в Тернополи Михайла Рембача, директором I школи реальної у Львові, а професора тої школи Арт. Пассендорфера, директором школи реальної в Тернополи.

— **Новий розділ округів шкільних.** В наслідок ново утвореної шестої посади інспектора краєвого для шкіл народних в Галичині зарядив п. Міністер віроісповідань і просьвіти новий розділ округів шкільних і семинарий учительских під взглядом інспекциї, а именно: Перший округ інспекцийний ц. к. інспектора краєв. Меч. Залеского обнимає округи шкільні західної Галичини від Бялої по Лиманову і Нов. Санч. — Другий округ інспекцийний ц. к. інспектора краєв. Томи Токарского обнимає округи шкільні: Грибів, Горлиці, Ясло, Коросно, Стрижів, Ряшів, Низько і др. західні повіти та мужескі семинариї учительскі в Тарнові, Ряшеві і Коросні, а також приватну жіньску семинарию в Ряшеві. — Третий округ інспекцийний ц. к. інспектора краєв. Болеслава Барановского обнимає округи: Березів, Ланцут, Переворск, Ярослав, Перемишль, Добромиль, Лісько, Сянік, Чесанів, Яворів, Мостиска, Городок, Рудки, мужеску семинарию учительску у Львові і женьску в Перемишли і приватну женьску в Яворові. — Четвертий округ інспекцийний ц. к. інспектора краєв. Івана Матієва обнимає округи: Самбір, Старий Самбір, Турка, Дрогобич, Стрий, Жидачів, Долина, Калуш, Станиславів, Богородчани, Надвірна, Коломия, Печеніжин, Косів, семинариї учительскі мужескі в Самборі і Станиславові та приватні женьскі семинариї у Львові С. Стшалковскої, О. Філїппі і А. Рихновскої. — Пятий округ інспекцийний ц. к. інспектора краєв. Антона Медарда Кавецкого обнимає округи: Рава, Сокаль, Камінка, Броди, Зборів, Золочів, Жовква, Львів міский і заміский, Бібрка, Перемишляни, Рогатин, Бережани, семинариї учительскі мужеску в Сокали і женьску у Львові та приватні семинариї учительскі женьскі в Сокали, Бродах і Бережанах.— Шестий округ інспекцийний ц. к. інспектора краєвого дра Альфреда Янера обнимає округи: Тернопіль, Збараж, Скалат, Гусятин, Теребовля, Підгайці, Бучач, Чорткiв, Борщів, Заліщики, Городенка, Снятин, Товмач, семинариї учительскі мужескі в Тернополи і Заліщиках, приватну семинарию учительску женьску в Тернополи і женьску рускогo тов-а педаґоґічного у Львові.

— **На науку пожарництва** уладжену тов. „Сокіл“ в Бучачи зголосилось 80 охотників з повіту. Наука ведесь кождої неділї пополудни, та поступає дуже скоро вперед, що доказує інтеліґенциї у молодшого поколїня серед наших селян. В науцї беруть участь охотники з сіл, в котрих нема еще пожарничих орґанізаций. Є надія, що в сїм роцї повстануть в нашім повітї нові такі орґанїзациї.

— **Нещасливі пригоди.** В понедїлок дня 9 с. м. стала ся на пристанку коломийскої зелїзницї льокальної Дядьківцї Бретлер страшна пригода. Два робітники, Михайло Гонорский і Антін Ославский спускали ропу нафтову з цистернових ваґонів до бочок. Один з них хотів переконати ся, чи ще богато ропи в цистернї і запалив сірничок та хотїв заглянути до середини. В тій хвили займала ся ропа в цистернї і бочках та настав сильний вибух. Оба робітники згоріли майже на вуголь, а навіть конї, котрими перевожено ропу до фабрики, попекли ся сильно. Один з нещасливих робітників полишив жінку і четверо дїтий, а другий старенького батька. — Урядник товариства задаткового в Коломиї Вовконович пішов перед кількома днями до Прута ловити рибу і доси не вернув. Позаяк він був епілептиком, то есть обава, що діставши епілептичного нападу утопив ся в рiцї. Пошукуваня в Прутї не довели доси до нічого.

---

менї, щоби я не давала собі голови завертати, бо ти не направду так думаєш.

Як блискучі перли скотили ся по єї личку дві великі сльози а ад'юнктови за огорожею здавало ся, як би то єму капала кров з єго серця. Сьмілим скоком через огорожу опинив ся Кароль Фарен в городі коло своєї Анни Туманек, обняв єї і став їй шептати таким голосом, що переконав би хоч би й якого невірного: Не на правду, Ганусе, — не направду?

Але она як би єго не чула, відскочила від него, кивнула на него, щоби почерез грядки побіг за нею до альтани. Тут в самім кутї шепнула до него дрожачим голосом: Ах Кароле, Кароле, як би то хто з улиці видів! — А родичі — ну, добре мама каже, що ти шалений і не злякаєш ся нїчого!

А той, що не злякає ся нїчого, знов єї обняв, але тепер вже так сильно, що она не могла вирвати ся від него а нахиливши зовсім своє лице до єї личка, питав знову: Не направду, Ганусе, — не направду?

А їй аж в голові завертає ся від того, коли гляне в єго чорняві сьвітячі очи, она схиляє голову на єго плече і шепче: Що ти добрий для мене, то я тобі преці вірю — тепер, доки ти зі мною. Але пізнїйше — коли підеш — в осени або в зимі —

Він затулив їй уста своїми. — Хто би думав об осени або зимі тепер, коли рожі цвитуть, Ганусе! А она тулить ся до него та говорить крізь сльози: Я думаю об тім — раз в раз мушу об тім думати; коли ти в осени підеш, то забудеш на мене, а я тебе так дуже а дуже люблю.

Та й він, нахилившись понад єї як золото волосє, шепче до неї: Та й я преці тебе також — та й я тебе також Ганусе! — Чи не віриш тому?

Она тоді відхилила ся трохи і глянула єму просто в очи та сказала: Вірю тобі — вірю!

Єго вільна рука, що спочивала на поручу лавки, притиснула ся кріпше до дерева, мов би хотів нею щось вхопити, непустити, щось роздушити. І підчас коли він притуливши єї головку до себе так, що не могла вже дивити ся єму в очи, шептав їй слова любови, що походили з серця і були правдиві, друга рука єго все ще щось стискала мов би хотїла придушити той голос який щораз голоснїйше відзивав ся: Не думав ти вязати ся, але може ще щось иншого, не милїйшу але богатшу знатнїйшу!

І знов поцїлував єї в уста та шепнув: Не буду нїколи другу більше любити, як тебе.

Мовчки притулила ся она до него і він вже замовкав, коли чують, що стежкою в городї хтось біжить. Низьку, круглу стать в повіваючім шляфроку добачили не скорше, аж она опинила ся перед самим входом до альтанки. Анна схопила ся і аж крикнула зі страху та розложила широко руки, мов би хотїла заслонити того, котрий тепер також схопив ся.

— Тато — тато!

Але поборець, не кажучи й слова, відопхнув доньку на бік і приступив до ад'юнкта лїсництва. — Пустїть же до лиха головку від електричного проводу дзвінкового! — Зіпсуєте ще менї цїлий провідь!

Ад'юнкт на хвильку аж остовпів і дивив ся, що він через так довгий час душив в своїй руцї. Була то кругла елястична головка від електричного проводу дзвінкового до потисканя.

— Звинїть — відозвав ся він — я — я — не знав...

— Не вадить нїчого — сказав на то поборець — от я й переконав ся, як той прилад дзвонить. Кажу вам, знаменито! Але що в противнім робить менї честь вашої гостини, пане ад'юнкте!

Ад'юнкт лїсництва Фарен, котрий чванив ся своїм знатним родом та й тим, що знаменитими протекциями має лїсничого в кишенї, побачивши перед собою не конче складного поборця а в души й єго жінку, висунув одну ногу сьміло наперед, мов би набрав відваги і хотів проковтнути якесь горе та сказав: Я хотів тут лиш підождати, коли встанете, щоби попросити вас о руку вашої доньки.

— Так — сказав поборець — ну, то тїшить мене, що ви не довго потребували ждати.

В тій хвили надійшла й пані поборчиня: Захаріє, чоловіче, що такого з тим дзвоненєм?

— Нїчо, нїчого, люба Мільцю, вже скінчило ся. Я борше чув як ти. Тут представляю тобі наречену пару, нашу доньку Анну і пана ад'юнкта Фарена, нетерпеливого жениха. За довго було єму ждати, отже задзвонив на мене.

**— Дрібні вісти.** Парцеляцийне товариство „Земля“ подає до відомости, що всякі письма до товариства належить слати на адресу: Товариство „Земля“ ул. Косцюшка дім „Народної Гостинниці“ у Львові. На всякі письма відповідає товариство відворотною почтою і уділяє вичерпуючих пояснень. — Львівске товариство ратункове подало в місяци серпни поміч в 532 случаях. Службу поготівля виконувало 9 лікарів і 3 служачі санітарні. — В уряді почтовім в Коломиї ч. 1 заводить ся з днем 12 с. м. у відділі телеґрафічнім і телефонічнім цілоденну і цілонічну службу. — В Чернівцях основано першу семінарию для образованя рабінів. Управителем тої школи єсть рабін Вайс а учителями найвизначнїйші рабіни з Росиї і Галичини. — Володислав Мединьский, функционар фабрики проф. Левиньского, спроневірив на шкоду фабрики 1700 К і втік зі Львова. Поліция розписала за ним стежні листи. — Гульда і єго жену, котрі в Монт-Карльо убили Левінову а відтак почвертували і завезли в куфрі аж до Марсилії, відставлено оногди з Марсилії до Монте Карльо, де їх будуть судити. На двірци в Марсилії кинулась публика на них і хотіла побити; лиш з великим трудом удало ся відставити їх до ваґона. — Тамтої ночи арештувала львівска поліция в однім з послідніщих готелів втрох небезпечних вломників: Йосифа Капустяря, Ів. Ленарта і Шмілу Грайфа. — До пивниці шинкаря Симона Наґельберґа при ул. Замарстинівскій добули ся в ночи злодії і забрали 300 літрів горівки, кількадесять фляшок инших напитків та велику скількість ковбас. Шкода виносить 600 кор., але була від злодіїв обезпечена. — Різникови Ів. Шевчукови при ул. Личаківскій ч. 110 вкрадено тамтої ночи з пивниці свинину і сало вартости звиш 140 кор. — Одиноким Жидом в австрийскій армії, котрий дослужив ся ранґи ґенерала єсть бувший полковник Де Айс, котрого іменовано по спенсіонованю б. ґен. Швайцера.

**— Траґедия російского ґенерала.** Зараз по зробленю операциї на ґр. Комаровскім переслухано єго і він зізнав, що той, котрий стріляв до него єсть Росиянином і називає ся Николай Наумов а причиною єго вчинку єсть любовна справа. Він, Комаровский, мав оженити ся з якоюсь молодою дамою, котра єго полюбила а в котрій залюбив ся і Наумов; з мести отже, що она єго знехувала, постановив він, видко єго убити.

Тимчасом телеґрафічно приказано всюди слідити за виновником і єго арештувати. Вже в дві години опісля, коли поїзд заїхав на дворець у Вероні, арештовано Наумова. Він сидів в однім купе першої кляси з якоюсь молодою парою, котра вибрала ся була в повесїльну подорож. При нім знайдено між иншим закровавлену хусточку від носа. Наумов зразу випирав ся, але відтак признав ся; сказав, що називає ся Николай Наумов єсть родом з Александрова в Росиї, літ 21; єго батько був давнїйше ґубернатором та й він сам займав при ґубернії в Орели високе становище. Він мав від давна ненависть до ґр. Комаровского приватної натури, але не міг з ним нігде зійти ся. Він був в Москві, коли через шпигунів довідав ся, що ґраф перебуває у Венециї, отже поїхав зараз через Відень до Венециї, де станув на день перед замахом. Дальше сказав він, що підчас стрічи, ґраф єго обидив а він тоді стріляв до него. По замаху хотів втечи до Фльоренциї і жити там під прибраним назвиском. Наумов був підчас переслуханя дуже зворушений, плакав заєдно і цілував золотий хрестик, який носив на шиї на золотім ланцушку.

Тимчасом не зависимо і без завізваня венецкої поліциї взяла ся до сеї справи віденьска поліция, заохочена до того знаменитою орґанізацию, котра зробила їй велику прислугу в недавній справі розбишацкій на самоїзді і помогла арештувати двох злочинців, Герцку і Прокша. Радник поліциї, Штукарт і єго сотрудники впали на ту гадку, що коли Комаровский і Наумов переїздили через Відень до Венециї, то хто знає, чи у Відни не далось би знайти вияснення цілої сеї загадочної причини. Отже віденьска поліция розпочала слідство на власну руку, котре увінчало ся знаменитим успіхом.

Насамперед сконстатовано, що ґр. Комаровский перебував у Відни від 10 до 26 серпня. Він винаймив був в готели „Брістоль“ шість пишних комнат. В єго товаристві була якась пані Тарнавска, впадаюча в око красавиця з буйним білявим волосєм. З нею був також 8 лїтний синок ґрафа і ґувернантка дитини. Ще того самого дня, коли Комаровский і Тарнавска приїхали до Відня, приїхав ще й якийсь Едвард Цайфер рентиер з Парижа і станув в тім самім готели. В тім самім часї був також і Наумов у Відни. Він мешкав там від 13 серпня в двох готелях, в однім, де мешкав ґр. Комаровский і ще в другім. Дальше вислідила поліция, що той Цайфер був вже в липни сего року у Відни і мешкав в якімсь готели на передмістю Відень під іменем Павло Сельках. До того старого готелю надходили до него численні письма і він приїздив туди завсігди фіякром та відбирав почту. Службі готелевій впало було в очи, що давний пан Сельках, коли тепер мешкав десь инде, був гладко виголений як Англієць, підчас коли давнїйше носив велику бороду. Служба з цікавости навіть випитувала фіякра, де він мешкає і довідала ся, що в однім із найперших готелів в місті. Коли відтак віденьска поліция ще сконстатувала, що той Зайферт і Наумов дня 2 с. м. виїхали з Відня, запитала в готели на Віденю, чи там все ще надходять письма для Сельках. Коли питанє потверджено стерегли вже аґенти поліцийні готелю і ось дійстно дня 5 с. м. Цайфер заїхав з многими пакунками як великий пан перед готель. Ледви що зліз з фіякра, як вже аґенти поліцийні єго арештували. Цайфер лиш поблід. Коли єго привели на поліцию і стали випитувати про ґр. Комаровского та Наумова, не хотів він нічого відповісти і єго мусїли поки що відвести до арешту. Підчас ревізиї знайдено у него в поляресї 1800 а крім того в черевику межи скарпиткою а голою ногою ще 17.000 франків самими тисячками (Д. б.)

# Телєґрами.

**Відень** 12 вересня. Вчера вечером відбув ся в Шенбруні обід в честь офіцирів японьскої маринарки.

**Відень** 12 вересня. Долїшно-австрийский сойм ухвалив внесенє взиваюче правительство, щоби як найскорше виготовило закон в справі пошести опертий на найновійших вимогах гіґієни і предложив єго Раді державній. Відтак ухвалив сойм внесенє комісиї реформи виборчої.

**Одеса** 12 вересня. Ново іменований начальник міста видав приказ до поліциї, в котрім вказує на то, що першою задачею поліциї єсть успокоєнє жителів і недопущенє непокоїв на улици. Поліция мусить кождого часу бути паном улиці і не може в ніякім случаю допустити до того, щоби хто небудь виручав поліцию в сповнюваню єї функций.

**Кишинев** 12 вересня. Вість розпущена за границею о якімсь погромі єсть зовсім безосновна. Панує тут повний спокій.

**Томск** 12 вересня. На яких 11 верст від стациї Тайґа напала узброєна ватага на поїзд почтовий, відчепили парову машину і ваґон баґажовий та зрабовали около 100.000 рублів.

**Ганґе** 12 вересня. Царский яхт „Штандард“ застряг вчера о год. 4½ по пол. на підводній скалі коло Горзе. Прибув зараз пароход ратунковий а крім того окружає царский яхт 7 супроводжаючих єго торпедовців. Цар разом з родиною позістає на яхті.

**Сан Себастиян** 12 вересня. Король Альфонс піддав ся вчера операциї, маючій на ціли розширенє проводів носових. Операция удала ся добре, стан здоровля короля єсть вдоволяючий.

# Курс львівский.

| Дня 11-го вересня 1907. | Платять К с | Жадають К с |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . . | 566·— | 575·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 103·— | 110·— |
| Зеліз. Львів-Чернів.-Яси . . . . . | 557·— | 562·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку. | 400·— | 500·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 5% преміов. . . . . | 110·30 | 111·— |
| Банку гіпот 4½% . . . . . . . . | 99·— | 99·70 |
| 4½% листи застав. Банку краєв. | 99·80 | 100·50 |
| 4% листи застав. Банку краєв. . | 95·— | 95·70 |
| Листи застав. Тов. кред. 4% . . . | 97·50 | —·— |
| „ „ 4% льос. в 41½ літ. | 97·50 | —·— |
| „ „ 4% льос. в 56 літ. | 94·80 | 95·50 |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні гал. . . . . . . . . | 97·30 | 98·— |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем. | —·— | —·— |
| „ „ „ „ 4½% . . | 99·50 | 100·20 |
| Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор. | 93·— | 93·70 |
| Позичка краєв. з 1873 р. по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 кор. | 95·10 | 95·80 |
| „ м. Львова 4% по 200 кор. | 94·30 | 95·— |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова . . . . . . . . . . | 85·— | 95·— |
| Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . . | 45·25 | 47·25 |
| Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . . | 26·25 | 28·25 |
| Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . . | —·— | —·— |
| Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . . | 63·— | 67·— |
| Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . . | 20·50 | 22·50 |
| Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . . | 8·25 | 9·50 |
| Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . . | 9·50 | 11·— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский . . . . . . . . . | 11·30 | 11·43 |
| Рубель паперовий . . . . . . . . | 2·52 | 2·53 |
| 100 марок нїмецких . . . . . . . | 117·77 | 117·97 |
| Доляр американьский . . . . . . | 4·80 | 5·— |

# НАДІСЛАНЕ.

Ч. 3850/07.

## Оповіщенє.

Отсим розписує ся **конкурс на одну стипендию** ювилейної фондациї утвореної з фондів калуского повіта на памятку 40 лїтного панованя Найяснїйшого Цїсаря Франц Йосифа I в квоті 100 К річно, котра в піврічних ратах платних з долини буде виплачувати ся. О стипендию можуть убігати ся сини горожан калуского повіта, уроджені в тім повіті, котрі скінчили 14 рік житя і або вже учащають до якої небудь єствуючої в краю школи рільничої і викажуть ся добрим поступом в науках або також мають намір до таких шкіл учащити.

В браку таких кандидатів може бути тотя стипендия надана також убогому ученикови шкіл народних, синови горожанина замешкалого в повіті калуским і уродженому в тім же повіті, котрий скінчив 6 рік житя і викаже ся добрими обичаями і добрим поступом в науках.

Подання заосмотрені у вимагані докази треба вносити на руки Видїлу повітового в Калуши **найдальше до кінця вересня 1907.**

Услівя принятя можуть интересовані переглянути в бюрі Видїлу повітового в годинах урядових.

З Видїлу Ради повітової.

В Калуши, дня 26 серпня 1907.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).